

סיפור-החיים של פלורה וייצמן, יצאנית-לשעבר הרוצה

זהו סיפורה של אשה שבמשך שנים היתה בשולי החברה ועתה מנסה היא להיקלט בחברה עצמה. זהו סיפורה של פלורה וייצמן, יצאנית מגיל צעיר, הטוענת כי היא רוצה לחזור למוטב, אלא שעברה ממשיך לרדוף אותה. אוזם למעשה זהו סיפורו של גבר, הגבר המופיע כצל מאחורי סיפור חייה – הסרסור שניצל את אהבתה והוציא אותה לרחוב. מבחינה זו, מהוה סיפורה של פלורה תעודה מזועזעת, שיש בה סימן אזהרה מפני אחד האויבים המסוכנים לחברה.

יום אני בת 21. אני בחורה צעירה והחיים פתוחים לפני. יש לי בחור נחמד שאוהב אותי, ואני גם אוהבת אותו. הוא גם רוצה להתחתן איתי. אבל אינני יכולה לבנות את חיי כמו כל בחורה אחרת. זה מפני שהייתי יצאנית. כיום אינני עובדת יותר במקצוע. עזבתי את זה לגמרי. לא הסתרתי מהבחור שלי מה הייתי ובמה עבדתי. הוא מוכן לקבל אותי איך שאני. אבל בגלל זה שהייתי פעם יצאנית, לא נותנים לי להתחיל לחיות כמו בחורה ישרה. זה היה לפני מספר שבועות, ביום שבת. קבעתי עם חברה שלי פגישה עם בחורים אבל איחרנו. הלכנו לטייל על הטיילת. פגשנו שם חברים והלכנו איתם לשנות מיק. פיתאום באו שוטרים לבושי אורחית ועצרו אותנו. בכיתי ואמרתי להם: "מה אתם רוצים ממני? אני לא עובדת יותר!" השוטר הבטיח לי לברר זאת במשטרה ולקחו אותנו למעצר.

הראיתי את הגוף שלי לשוטרים, הראיתי להם את הכתובת שיש לי על כל הגוף, כהוכחה שאפילו אם רציתי אינני יכולה לעבוד, אבל שום דבר לא עזר. נשארנו שם 48 שעות. הלכתי לבקש אישור בנפה הצפונית, שאינני עוסקת יותר בזנות. אמרתי לקצין: "אם מישור חנור למוטב אתם דוחפים אותו חזרה?" או הקצין אמר לי: "אנחנו מנסים אותו, אם יוכל להחזיק מעמד גם כשמשקשים עליו." אני רוצה לספר את כל הסיפור שלי מההתחלה, כדי שבני האדם והשוטרים יבינו איך הגעתי לזנות, ויעזרו לי להיות

יתמוטט, אמרו לנו. לקחו אותנו והעבירו אותנו למערכת סלמה.

*** ספונג'ה במקום לימוד ***

בסלמה התחלתי ללמוד. הייתי יותר מפותחת מגילי והייתי שחיצרית ולא פחדתי מילדים. הייתי אז אדוקה והלכתי עם שרהלים ארוכים. עד היום נשארת אדוקה, ואינני מעשנת בשבת. בבית הייתי הכי אדוקה וכשהיו מדליקים אש בשבת, הייתי צועקת.

תמיד רבתי עם אחותי הגדולה. היא היתה עובדת במסע'דה ומביאה את כל הכסף הביתה. יום אחד אמר לי אבא: "את מקנאה באחותך? צאי לעבוד!" או הפסקתי ללמוד. זה היה בכיתה זו.

התחלתי לעבוד במשק'בית עם לינה. עשיתי שם ספונג'ה, כביסה והשגחתי על שני ילדים. שם אהבו אותי יותר מההורים שלי. בעלת-הבית החליטה שאלמד בשיעורי-ערב. היא לא נתנה גרוש לאבי והיתה קונה לי בגדים. אחרי איזה זמן, חזרתי הביתה. כל הזמן רציתי להיות אחות. אפילו רציתי לנסוע לקיבוץ וללמוד שם את המיקצוע הזה. הלכתי אל ד"ר רסאנו, שהיה גר עלייד הבית שלנו, וביקשתי ממנו לעמוד על-ידי האחות ולעזור לה. הוא הסכים.

יום אחד אני ישבתי במרפאה, וראיתי איזה ילד שכן ניכנס עם בחור אחד, לבוש מכנסי דונגרינו עם חולצה של קאובוי. ראיתי שהבחור סובל מכאבים. היתה לו כויה קטנה על הרגל. אני הסתכלתי עליו ולא יודעת איזה רגש היה לי בדיוק באותו רגע. הסתכלתי בכרטיסיה וראיתי ששמו מאיר. בדיוק שאני באה לחבוש לו תחבושת, הוא תפס לי ביד. עבר לי זרם בכל הגוף. חבשתי לו והוא הלך. אני לא יודעת למה, אבל פיתאום ניכנס לי הבחור הזה

דיברתי איתו ושאלתי גם אותו מה פירוש המילה פרוצה. הוא התרגז נורא כי אני שאלתי את זה על-ידי כל החברה: "תסתלקי, זה לא בשבילך. את עוד ילדה קטנה!" הוא אמר: אני עמדת על שלי לדעת מה זה, ולבסוף הוא אמר: "פרוצה זה זונה." כששמעתי את זה, קיבלתי הלב. לקחתי את הרגליים וברחתי דרך החולות. אחרי כמה זמן חזרתי ושאלתי את מירו: "תגיד, היא באמת כזאת?" "כן!" הוא אמר לי, "את רואה איזה חברות יש לך?" הוא ליחה אותי עד הבית וקבענו פגישה.

*** הנשיקה בגן מאיר ***

יום אחד ניגש אלי שכן אחד ואמר: "חבל עליך. תצילי את עצמך. לכו לקיבוץ."

הדבר זחקא היה נראה לי והחלטתי ללכת לשאול אם אפשר. איך שאני עוברת על-ידי שוק הכרמל, פיתאום ראיתי את מירו יושב עם חברים. נהיה לי חם על הגשמה. הוא שאל אותי: "לאן?"

"אני הולכת להירשם לקיבוץ." "יופי!" אמר, "גם אני בא. נלך ביחד לקיבוץ." באנו לפקיד, והוא נתן לנו פתק לנסוע לקיבוץ כינרת. כשיצאנו אמר לי מירו: "בואי נטייל."

"אבל לא נאחר," אמרתי לו. בדרך עוד קניתי אודם בשביל אחותי והלכנו לגן מאיר. ישבנו בגן. דיברנו וצחקנו, כמה יהיה טוב בקיבוץ וכל זה. זה לא היה עדיין גן מסודר, רק דשא ופרחים. הייתי עוד תינוקת והלכתי לקטוף פרח. אחר כך נעמדתי על-ידי עץ, בפניה, והסתכלתי בו וצחקתי. הוא ניגש אלי יותר קרוב. אני נשענתי על העץ והוא עמד על ידי ודיברנו. פיתאום הוא ניגש אלי ונישק אותי.

העפתי לו סטירה כזאת, שכל היד עם כל הכבדות באה עליו. ואז הוא נישק אותי שוב. הוא אחז לי את היד,

שורפתי את עבריי!

סובב לי אותה אחרי הגב, ככה שלא יכולתי להשתחרר. קיבלתי זעזוע בכל הגוף, כאילו בא לי ממש זרם. רעדתי ולא ידעתי מה הולך איתי. לא ידעתי אפילו להתנשק. זו היתה הפעם הראשונה שבגר אוזח אותי. מרחתי לו כשעזב אותי, והוצאתי את האודם של אחותי, מרחתי איך את כל הפרצוף, והתחלתי לרוץ בכל הכוח. לא ידעתי איך לצאת מהגן, כי זאת היתה הפעם הראשונה שהייתי שם. הוא רדף אחרי, תפס אותי מהרגל וגילגל אותי בריצפה. הוא לקח ממני את האודם ומרה לי בכל הפנים. אז נישק אותי שוב, ואני לא ידעתי איך להתנגד לו. זו היתה הפעם הראשונה בחיים שנשקתי. לא יודעת איך, אבל היד שלי התחלקה — והיבקתי אותו. הרגשתי גועל, אחרי זה ישבנו ודיברנו עד שנהיה חושך. אני בכיתי ופחדתי שאבא יהרוג אותי.

"אם את פוחדת," אמר לי מירו, "בואי איתי לאחותי, תשני אצלה, ומחר בבוקר היא תלך לאביך ותדבר איתו." הלכתי אל אחותו.

איפה אחותי! איפה דודת! הוא לקח אותי אליו הביתה. פחדתי מכל אחד שיראה אותי, פחדתי מהצל של עצמי. פחדתי אפילו לאכול, למרות שהייתי רעבה מאוד. אחרי האוכל אמר לי: "פלורה, יש לך דם?" אמרתי לו: "איזה דם? תגיד אומץ ולא דם." אמר לי: "אם אחתוך אותך בכסין גילוח, מה תעשי?" לא הבנתי.

"טוב," אמר. "תביאי את היד שלך." חתך את היד שלו ושלי, שם יד על יד, ומצץ את הדם. "ככה עושים בטרטים," אמר לי. "מהיום נהיה ידידים, ולא נעזוב אחד את השני." נשבעתי לו שאינה יודיה שלו, והוא נתן לי פיגימה וישנו. הוא לבד ואני לבד.

*** תעודת-בתוידן ***

ייתי נורא עייפה והתחלתי תיכף להירדם. פיתאום הרגשתי שמישהו פותח לי את הכפתורים של החולצה ונוגע לי בחזה. התעוררתי והתחלתי לצעוק: "עזוב אותי, מנחל, מה אתה עושה לי?" אמר לי: "מבטיח לך, פלורה! שום דבר רע לא אעשה לך. רק לישון על ידך." בסוף הסכמתי והוא ניכנס למיטה. היו לי כתפיים רחבות והוא שם את הראש שלי עליהן. הוא היה בריא וחזק והיה נראה בחור ולא ילד בן 15 כמו שהיה. הוא חיבק אותי ונישק אותי ואני אפילו לא הבנתי מה הוא עושה איתי.

פלורה (שמאל) וידידה לפני מזון דן

בראש. איפה שהלכתי פשוט ראיתי אותו. הרגשתי את היד שלו כאילו הוא ממשיך לנגוע בי. למחרת הוא בא שוב למרפאה. הוא ניסה לנגוע לי שוב ביד, ולא הורדתי לו אותה. אחרי העבודה, הלכתי לטייל עם החברות. פיתאום ראיתי אותו יושב מרחוק עם עוד חברים. אחת החברות שלי קצפה ואמרה: "את רואה את ההוא, שם, זה עם החולצה של הקאובוי? זה החבר שלי, מירו."

"איזה מירו?" אמרתי לה, "זה מאיר." "כן," אמרה לי, "רבתי איתו כי הוא קרא לי פרוצה." "מה זה פרוצה?" שאלתי אותה. הייתי עוד קטנה, בת 12, ולא ידעתי מה המילה הזאת. החברה שלי, בלה, לא רצתה להגיד לי מה זה וביקשה ממני להשלים בינה ובינו.

כמו כל אחת, ולא יפריעו לי בחיי, ולא יכריחו אותי לחזור לדרך ממנה ברחתי.

*** הג'נטלמן דאג ***

דבר הראשון שאני זוכרת, זה שגרנו באלכסנדריה, אמי, אבי ועוד שלושה אחים. אבא עבד במברשות של בגדים ושערוות והיה שותה כל הזמן ומשתכר. הכסף, מה שהיה מרחיח, לא היה מספיק לו — והוא שלח את אמא לבקש נדבות. גם אותי ואת האחים שלי היה שולח לבקש נדבות או למכור פרחים. אני הייתי עוד צעירה מאוד, אז.

יום אחד אסרה אותי המשטרה, כשהייתי מבקשת נדבות. פיתאום נכנס לתחנה איש לבוש יפה, ככה ג'נטלמן, ושאל את השוטרים:

"מי הילדה הו שבוכה?" "מצאנו אותה ברחוב אוספת נדבות," אמר לו השוטר. "עזבו אותה בשבילי," אמר האיש. "אני אטפל בה ודאג לה."

הוא לקח אותי ויצא איתי החוצה. זה היה אבי. הוא התלבש יפה ועשה את עצמו שלא מכיר אותי, אבל איך שיצאנו מהמשטרה, שלח אותי שוב לאסוף נדבות. כך הייתי חיה את החיים שלי. אף פעם בילדותי לא לבשתי שימלה חדשה או נעליים חדשות — רק ממה שהיו נותנים לנו אנשים. חוץ מזה לא היה לי שום דבר. רק הצעקות של אבא שלי. אבל מה? הוא היה צועק ומרביץ, ואחר כך היה קונה לנו גלידה, נותן נשיקה וגמרנו. כשהייתי בת עשר, באנו לארץ. אחרי שהיינו בבית עולים, מצא אבא דירה ביפו, ועברנו לגור שם. אבא לא עבד ואמא פחדה ללכת לבקש נדבות, כי היא לא הכירה את כל העיר ופחדה שתלך לאיבוד. לא היה לנו אוכל ולא בגדים, ואני הייתי מסתובבת כל היום ולא יודעת מה לעשות.

יום אחד, אני חוזרת הביתה ואני רואה פיתאום המון אנשים מסביבי לבית שלנו. רצתי מהר וצעקתי: "אבא! אבא!" נדחפתי בין האנשים, וראיתי את אמא עומדת ובוכה, את אבא שוכב במיטה, ואיש כזה עם כובע של רב-חובל עומד ומדבר עם אמא. "מה קרה?" שאלתי. "מה קרה?" אחותי סיפרה לי: "אבא היה מיואש מהכל. הלך לים לזרוק את עצמו למים. אבל באמת היה לו נס, והאיש הזה, הרב-חובל, הציל אותו."

האיש סידר גם לאבא עבודה בנמל. אחרי זה כבר היה כסף ואוכל. אני הייתי הולכת עם סלים לנמל ומקבלת שמה אוכל מכל אחד. אף אחד לא אמר "לא." כולם נתנו. יום אחד באו פתקים מהיערייה: "הבית הרוס ועוד מעט